

Arrest

nr. 82 832 van 11 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 januari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, A. I., luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Albanees staatsburger afkomstig uit de wijk Lazan van het dorp Koplik, in het district Malesi e Madhe.

In 1983 vermoordde uw neef E. I. (...) (O.V. X) tijdens zijn militaire dienst A. G. (...).

Tot 1990, het jaar dat E. (...) vrijkwam ondervond u geen problemen.

Vanaf dat moment echter ging de familie C. (...) op zoek naar E. (...) en verkeerde uw familie in bloedwraak. Uw familie probeerde zich te verzoenen met de familie C. (...), maar deze ging hier niet op in.

In maart 2011 werd uw neef P. I. (...) (O.V. X) onder vuur genomen op terugweg van Skhodër naar Koplik, maar bleef ongedeerd.

Opnieuw stuurde uw familie bemiddelaars naar de familie C. (...). Zij lieten verstaan achter de aanslag te zitten, en weigerden nog steeds zich te verzoenen.

Hierop besloot u uw land te verlaten, samen met uw echtgenote (O.V. 6886400) en uw twee zonen G. (...) (O.V. 6886397) en S. (...) (O.V. 6886395).

Ook uw neef E. I. (...), diens partner (O.V. 6896177) en hun zoon E. (...) (O.V. 6896191); uw neef P. I. (...) en diens partner (O.V. 6857304) en kinderen uw neef S. I. (...) (O.V. 6896480) en diens partner (O.V. 6896480) vroegen om dezelfde reden asiel aan in België.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, A. I., luidt als volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven als die van uw neef P. I. (...). I

In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast u noch de status van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus te kunnen toekennen.

U bent er immers niet in geslaagd om de vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u en uw familieleden opvallend weinig weten over het incident waarbij uw broer, E. (...), A. G. (...) vermoordde. Zo stelde u verscheidene malen dat u niet meer wist wat de aanleiding van het conflict was (cgvs, p 7; 8). Toen u gevraagd werd wat er was gebeurd tijdens het incident en wat de oorzaak was, antwoordde u: “om eerlijk te zijn, ik weet het niet precies, we vielen hem niet lastig met wat er gebeurd was” (cgvs, p 8). U wist blijkbaar ook niet in welke 1 kazerne E. (...) gestationeerd was. Volgens u was dit in de kazerne van Polvar, te Koplik, (cgvs p.7) volgens E. (...) en A. (...) was dit de kazerne van Lezhe (cgvs E. (...), p 6; cgvs A. (...), p 7). Dit is opmerkelijk, daar er ten eerste van iemand in uw situatie, wiens leven in gevaar is als gevolg van een bloedwraak mag verwacht worden dat hij precies weet hoe de vork in de steel zit. Dat hij met andere woorden zeer goed op de hoogte is van de aanleiding van de bloedwraak waarvan hij het slachtoffer dreigt te worden.

Ten tweede is het frappant omdat uw neef A. (...) wel over het verloop en de aanleiding van het incident kon vertellen (cgvs A. (...), p 7; 8). Het is niet aannemelijk dat de broer van de dader minder weet over de omstandigheden van het betreffende incident dan de neef. Hierbij moet evenwel meteen opgemerkt worden dat er een groot verschil is tussen de versie van het incident weergegeven door E. (...) tijdens zijn gehoor en de versie van A. (...) (O.V. 6886400). E. (...) stelde dat hij A. G. (...) doodde in een korte schermutseling waarbij A. (...) hem zijn gasmasker afhandig poogde te maken (cgvs E. (...), p 6) A. (...) daarentegen zei dat E. (...) pas enige tijd na dit incident bewust op C. (...) was toegestapt en hem doodschoot nadat het conflict was geëscaleerd (cgvs A. (...), p 7; 8). Er mag redelijkerwijze van worden uitgegaan dat alle leden van een familie die door bloedwraak bedreigd worden zeer goed op de hoogte zijn van de oorzaak van deze bedreiging en hierover gelijklopende en gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen. Niet alleen u was hiertoe niet in staat. Ook voor uw achterneven G. (...) en S. (...) (cgvs G. (...), p 6 en 7; cgvs S. (...), p 6 en 7) stelden amper op de hoogte te zijn van het incident. Het feit dat er enerzijds tegenspraak bestaat tussen de verklaringen van een aantal familieleden omtrent de feiten die aan de basis van de bloedwraak liggen en dat, anderzijds, verschillende familieleden nauwelijks iets weten over deze feiten doet ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de dreiging van bloedwraak ten opzichte van uw familie.

Wat betreft de verzoeningspogingen die door uw familie werden ondernomen, dient er te worden opgemerkt dat hierover opvallend weinig geweten is door verscheidene familieleden. Zo beweert uw neef A. (...) amper op de hoogte te zijn van de verzoeningspogingen. Als hem wordt gevraagd wie de personen waren die door uw familie naar de familie C. (...) werden gezonden om te bemiddelen, luidt het antwoordt: “ik kan niet op namen komen” en “ik wist niet dat het belangrijk was om die namen te onthouden” (cgvs A. (...), p 10). Toen A. (...) werd gevraagd hoe hij kon verklaren dat hij de namen van personen die een centrale rol speelden in het verzoeningsproces en bijgevolg in het leven van de familie kon vergeten, antwoordde hij : “Wij vonden die informatie niet echt belangrijk, het is ook zo volgens onze traditie, de oudere mannen een beslissing nemen [...] Als je niet mee beslist vergeet je die dingen” (cgvs A. (...), p 10). Toen A. (...) voor de voeten werd geworpen dat dit geen afdoende verklaring kon zijn voor zijn beperkte kennis betreffende het verzoeningsproces, stelde hij te worden afgesnauwd als hij om meer informatie vroeg (cgvs A. (...), p 10). Het is echter niet aannemelijk dat een

volwassen man wiens leven in gevaar is door zijn eigen vader en ooms zou worden afgesnauwd omdat hij meer wil weten over de oplossing van zijn probleem. Ook uw achterneef S. (...) beweert amper kennis te hebben gehad van de verzoeningspogingen, wat om dezelfde redenen niet aannemelijk is (cgvs S. (...), p 8). Betreffende de verzoeningspogingen dient overigens te worden opgemerkt dat de naam P. D. (...) in drie gehoren valt, namelijk in het uwe en in dat van E. (...) en A. (...), en dit in drie verschillende hoedanigheden. Volgens u was P. D. (...) de eerste die als bemiddelaar werd uitgestuurd in 1993 en was hij iemand die bij de politie werkte (cgvs, p 9). Volgens E. (...) is P. D. (...) een goede kennis van de familie die zelf door de familie C. (...) werd aangesproken om informatie over uw familie te vergaren. E. (...) heeft deze man daarom gevraagd om op te treden al bemiddelaar. Dit in 1996 (cgvs E. (...), p 9). Volgens A. (...) is P. D. (...) "lid van het verzoeningscomité uit Tirana" (cgvs A. (...), p 9). Voorgaande vaststellingen ondergraven opnieuw de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Ten slotte dienen er een aantal opmerkingen te worden gemaakt bij de verklaringen over het dagelijkse leven dat uw familie leidde tijdens de jaren van de bloedwraak. Zo stelden uw achterneven, S. (...) en G. (...), dat ze beiden hun middelbaar onderwijs thuis gevolgd hebben. Toen hen echter gevraagd werd naar de organisatie van de examens beweerde S. (...) dat alle examens op het einde van een semester werden afgelegd in één keer (cgvs S. (...), p 5). G. (...) stelde dat de examens een tiental dagen in beslag kon nemen en maakte, toen hij geconfronteerd werd met de verklaringen van zijn broer, de terechte opmerking dat het onmogelijk zou zijn alle examens in één keer af te leggen (cgvs G. (...), p 5). Daarnaast bestaat er grote onduidelijkheid betreffende het contact dat men had met E. (...). Volgens u wist u sinds 1995 niet precies waar E. (...) zich bevond en stelde u dat u enkel telefonisch contact met hem had (cgvs, p 9). Uit de verklaringen van E. (...) zelf blijkt dan weer dat hij in 1997 nog steeds in Koplik, waar hij volgens zijn verklaringen normaal leefde, verbleef (cgvs E. (...), p 9). E. (...) stelde ook dat Koplik voor hem zijn eerste verblijfplaats bleef gedurende de afgelopen jaren en weliswaar in Montenegro ging werken, maar telkens na twee weken tot een maand terugkeerde en gedurende drie à vier maanden per jaar in Koplik verbleef (cgvs E. (...), p 11). Ook A. (...) stelde dat E. (...) geregeld in Koplik was en dat hij al sinds 1991 in Montenegro ging werken (cgvs A. (...), p 8.). Uw achterneef S. (...) stelde dan weer dat hij E. (...) in heel zijn leven slechts twee à drie keer heeft gezien (cgvs S. (...), p 7). Deze tegenstrijdigheden ondergraven uw asielerlaas in hoge mate. 2 Bovenstaande vaststellingen leiden ertoe dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend. De door u neergelegde documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uw identiteitskaart, paspoort en rijbewijs bevestigen uw Albanese identiteit, aan de welke niet wordt getwijfeld. De identiteitskaart van uw partner en de paspoorten van uw partner en kinderen bevestigen hun Albanese identiteit, dewelke niet ter discussie staat. Wat betreft het krantenartikel, de certificaten van de verzoeningscommissies, de brief met het verzoek tot verlening van asiel, het gerechtelijke document, het familiecertificaat en het persoonscertificaat van uw broer E. (...) kan worden opgemerkt dat deze de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen aangezien documenten in het kader van een asielerzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielerlaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaan deze documenten op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Wat betreft het krantenartikel moet er nog op worden gewezen dat individuele artikelen over concrete personen op eenvoudige wijze mits betaling kunnen worden gepubliceerd zodat hun bewijswaarde uiterst relatief is. Hieraan dient nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat Albanese documenten en attesten met betrekking op bloedwraak gemakkelijk gekocht kunnen worden. Deze documenten hebben bij gevolg slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van de beweringen van Albanese asielerzoekers."

Bijgevolg kan wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten – zijnde uw paspoort, identiteitskaart, rijbewijs, het paspoort van uw echtgenote, de aanvraag tot bemiddeling, de verzoeningscertificaten, het familiecertificaat en de brief van de burgemeester van Koplik – zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Er kan worden opgemerkt dat deze de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen aangezien documenten in het kader van een asielerzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielerlaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaan deze documenten op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Wat betreft het krantenartikel moet er nog op worden gewezen dat individuele artikelen over concrete personen op eenvoudige wijze mits betaling kunnen worden gepubliceerd zodat hun bewijswaarde uiterst relatief is. Hieraan dient nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratieve dossier

is toegevoegd, blijkt dat Albanese documenten en attesten met betrekking op bloedwraak gemakkelijk gekocht kunnen worden. Deze documenten hebben bij gevolg slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van de beweringen van Albanese asielzoekers.”

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, X. I., luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Albanees staatsburger afkomstig uit de wijk Lazan van het dorp Koplik, in het district Malesi e Madhe. In 1983 vermoordde de neef van uw man E. I. (...) (O.V. 6896177) tijdens zijn militaire dienst A. G. (...). Tot 1990, het jaar dat E. (...) vrijkwam ondervond u geen problemen. Vanaf dat moment echter ging de familie C. (...) op zoek naar E. (...) en verkeerde uw familie in bloedwraak. Uw familie probeerde zich te verzoenen met de familie C. (...), maar deze ging hier niet op in. In maart 2011 werd de neef van uw man en broer van E. (...), P. I. (...) (O.V. 6857304) onder vuur genomen op terugweg van Skhodër naar Koplik, maar bleef ongedeerd. Opnieuw stuurde uw familie bemiddelaars naar de familie C. (...). Zij lieten verstaan achter de aanslag te zitten, en weigerden nog steeds zich te verzoenen. Hierop besloot u uw land te verlaten, samen met uw echtgenoot (O.V. 6886400) en uw twee zonen G. (...) (O.V. 6886397) en S. (...) (O.V. 6886395). Ook de neef van uw man, E. I. (...), diens partner (O.V. 6896177) en hun zoon E. (...) (O.V. 6896191); de neef van uw man P. I. (...) en diens partner (O.V. 6857304) en kinderen; de neef van uw man S. I. (...) (O.V. 6896480) en diens partner (O.V. 6896480) vroegen om dezelfde reden asiel aan in België.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, X. I., luidt als volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven als die van de neef van uw man, P. I. (...). In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast u noch de status van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus te kunnen toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om de vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u en uw familieleden opvallend weinig weten over het incident waarbij uw broer, E. (...), A. G. (...) vermoordde. Zo stelde u verscheidene malen dat u niet meer wist wat de aanleiding van het conflict was (cgvs, p 7; 8). Toen u gevraagd werd wat er was gebeurd tijdens het incident en wat de oorzaak was, antwoordde u: “om eerlijk te zijn, ik weet het niet precies, we vielen hem niet lastig met wat er gebeurd was” (cgvs, p 8). U wist blijkbaar ook niet in welke kazerne E. (...) gestationeerd was. Volgens u was dit in de kazerne van Polvar, te Koplik, (cgvs p.7) volgens E. (...) en A. (...) was dit de kazerne van Lezhe (cgvs E. (...), p 6; cgvs A. (...), p 7). Dit is opmerkelijk, daar er ten eerste van iemand in uw situatie, wiens leven in gevaar is als gevolg van een bloedwraak mag verwacht worden dat hij precies weet hoe de vork in de steel zit. Dat hij met andere woorden zeer goed op de hoogte is van de aanleiding van de bloedwraak waarvan hij het slachtoffer dreigt te worden. Ten tweede is het frappant omdat uw neef A. (...) wel over het verloop en de aanleiding van het incident kon vertellen (cgvs A. (...), p 7; 8). Het is niet aannemelijk dat de broer van de dader minder weet over de omstandigheden van het betreffende incident dan de neef. Hierbij moet evenwel meteen opgemerkt worden dat er een groot verschil is tussen de versie van het incident weergegeven door E. (...) tijdens zijn gehoor en de versie van A. (...) (O.V. 6886400). E. (...) stelde dat hij A. G. (...) doodde in een korte schermutseling waarbij A. (...) hem zijn gasmasker afhandig poogde te maken (cgvs E. (...), p 6) A. (...) daarentegen zei dat E. (...) pas enige tijd na dit incident bewust op C. (...) was toegestapt en hem doodschoot nadat het conflict was geëscaleerd (cgvs A. (...), p 7; 8). Er mag redelijkerwijze van worden uitgegaan dat alle leden van een familie die door bloedwraak bedreigd worden zeer goed op de hoogte zijn van de oorzaak van deze bedreiging en hierover gelijklopende en gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen. Niet alleen u was hiertoe niet in staat. Ook voor uw achterneven G. (...) en S. (...) (cgvs G. (...), p 6 en 7; cgvs S. (...), p 6 en 7) stelden amper op de hoogte te zijn van het incident. Het feit dat er enerzijds tegenspraak bestaat tussen de verklaringen van een aantal familieleden omtrent de feiten die aan de basis van de bloedwraak liggen en dat, anderzijds, verschillende familieleden nauwelijks iets weten over deze feiten doet ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de dreiging van bloedwraak ten opzichte van uw familie.

Wat betreft de verzoeningspogingen die door uw familie werden ondernomen, dient er te worden opgemerkt dat hierover opvallend weinig geweten is door verscheidene familieleden. Zo

beweert uw neef A. (...) amper op de hoogte te zijn van de verzoeningspogingen. Als hem wordt gevraagd wie de personen waren die door uw familie naar de familie C. (...) werden gezonden om te bemiddelen, luidt het antwoord: "ik kan niet op namen komen" en "ik wist niet dat het belangrijk was om die namen te onthouden" (cgvs A. (...), p 10). Toen A. (...) werd gevraagd hoe hij kon verklaren dat hij de namen van personen die een centrale rol speelden in het verzoeningsproces en bijgevolg in het leven van de familie kon vergeten, antwoordde hij : "Wij vonden die informatie niet echt belangrijk, het is ook zo volgens onze traditie, de oudere mannen een beslissing nemen [...] Als je niet mee beslist vergeet je die dingen" (cgvs A. (...), p 10). Toen A. (...) voor de voeten werd geworpen dat dit geen afdoende verklaring kon zijn voor zijn beperkte kennis betreffende het verzoeningsproces, stelde hij te worden afgesnauwd als hij om meer informatie vroeg (cgvs A. (...), p 10). Het is echter niet aannemelijk dat een volwassen man wiens leven in gevaar is door zijn eigen vader en ooms zou worden afgesnauwd omdat hij meer wil weten over de oplossing van zijn probleem. Ook uw achterneef S. (...) beweert amper kennis te hebben gehad van de verzoeningspogingen, wat om dezelfde redenen niet aannemelijk is (cgvs S. (...), p 8). Betreffende de verzoeningspogingen dient overigens te worden opgemerkt dat de naam P. D. (...) in drie gehoren valt, namelijk in het uwe en in dat van E. (...) en A. (...), en dit in drie verschillende hoedanigheden. Volgens u was P. D. (...) de eerste die als bemiddelaar werd uitgestuurd in 1993 en was hij iemand die bij de politie werkte (cgvs, p 9). Volgens E. (...) is P. D. (...) een goede kennis van de familie die zelf door de familie C. (...) werd aangesproken om informatie over uw familie te vergaren. E. (...) heeft deze man daarom gevraagd om op te treden al bemiddelaar. Dit in 1996 (cgvs E. (...), p 9). Volgens A. (...) is P. D. (...) "lid van het verzoeningscomité uit Tirana" (cgvs A. (...), p 9). Voorgaande vaststellingen ondergraven opnieuw de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Ten slotte dienen er een aantal opmerkingen te worden gemaakt bij de verklaringen over het dagelijkse leven dat uw familie leidde tijdens de jaren van de bloedwraak. Zo stelden uw achterneven, S. (...) en G. (...), dat ze beiden hun middelbaar onderwijs thuis gevolgd hebben. Toen hen echter gevraagd werd naar de organisatie van de examens beweerde S. (...) dat alle examens op het einde van een semester werden afgelegd in één keer (cgvs S. (...), p 5). G. (...) stelde dat de examens een tiental dagen in beslag kon nemen en maakte, toen hij geconfronteerd werd met de verklaringen van zijn broer, de terechte opmerking dat het onmogelijk zou zijn alle examens in één keer af te leggen (cgvs G. (...), p 5). Daarnaast bestaat er grote onduidelijkheid betreffende het contact dat men had met E. (...). Volgens u wist u sinds 1995 niet precies waar E. (...) zich bevond en stelde u dat u enkel telefonisch contact met hem had (cgvs, p 9). Uit de verklaringen van E. (...) zelf blijkt dan weer dat hij in 1997 nog steeds in Koplik, waar hij volgens zijn verklaringen normaal leefde, verbleef (cgvs E. (...), p 9). E. (...) stelde ook dat Koplik voor hem zijn eerste verblijfplaats bleef gedurende de afgelopen jaren en weliswaar in Montenegro ging werken, maar telkens na twee weken tot een maand terugkeerde en gedurende drie à vier maanden per jaar in Koplik verbleef (cgvs E. (...), p 11). Ook A. (...) stelde dat E. (...) geregeld in Koplik was en dat hij al sinds 1991 in Montenegro ging werken (cgvs A. (...), p 8.). Uw achterneef S. (...) stelde dan weer dat hij E. (...) in heel zijn leven slechts twee à drie keer heeft gezien (cgvs S. (...), p 7). Deze tegenstrijdigheden ondergraven uw asielaanvraag in hoge mate. 2 Bovenstaande vaststellingen leiden ertoe dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend. De door u neergelegde documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uw identiteitskaart, paspoort en rijbewijs bevestigen uw Albanese identiteit, aan de welke niet wordt getwijfeld. De identiteitskaart van uw partner en de paspoorten van uw partner en kinderen bevestigen hun Albanese identiteit, dewelke niet ter discussie staat. Wat betreft het krantenartikel, de certificaten van de verzoeningscommissies, de brief met het verzoek tot verlening van asiel, het gerechtelijke document, het familiecertificaat en het persoonscertificaat van uw broer E. (...) kan worden opgemerkt dat deze de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen aangezien documenten in het kader van een asielaanvraag enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielaanvraag kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaan deze documenten op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Wat betreft het kranten artikel moet er nog op worden gewezen dat individuele artikelen over concrete personen op eenvoudige wijze mits betaling kunnen worden gepubliceerd zodat hun bewijswaarde uiterst relatief is. Hieraan dient nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat Albanese documenten en attesten met betrekking op bloedwraak gemakkelijk gekocht kunnen worden. Deze documenten hebben bij gevolg slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van de beweringen van Albanese asielzoekers."

Bijgevolg kan wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De door u aangebrachte

identiteitsbewijzen houden enkel verband met uw identiteit en tonen bijgevolg uw beweringen inzake uw vluchtmotieven niet aan."

1.3.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, G. I., luidt het asielrelaas als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u een Albanees staatsburger afkomstig uit de wijk Lazan van het dorp Koplik, in het district Malesi e Madhe. In 1983 vermoordde uw achter-oom E. I. (...) (O.V. 6896177) tijdens zijn militaire dienst A. G. (...). Tot 1990, het jaar dat E. (...) vrijkwam ondervond u geen problemen. Vanaf dat moment echter ging de familie C. (...) op zoek naar E. (...) en verkeerde uw familie in bloedwraak. Uw familie probeerde zich te verzoenen met de familie C. (...), maar deze ging hier niet op in. In maart 2011 werd uw achter-oom en broer van E. (...), P. I. (...) (O.V. 6857304) onder vuur genomen op terugweg van Skhodër naar Koplik, maar bleef ongedeerd. Opnieuw stuurde uw familie bemiddelaars naar de familie C. (...). Zij lieten verstaan achter de aanslag te zitten, en weigerden nog steeds zich te verzoenen. Hierop besloot u uw land te verlaten, samen met uw ouders A. I. (...) (O.V. 6886400) en X. I. (...) (O.V. 6886400) en uw broer S. (...) (O.V. 6886397). Ook uw achter-oom, E. (...) I. (...), diens partner (O.V. 6896177) en hun zoon E. (...) (O.V. 6896191); uw achter-oom P. I. (...) en diens partner (O.V. 6857304) en kinderen; uw achter-oom S. I. (...) (O.V. 6896480) en diens partner (O.V. 6896480) vroegen om dezelfde reden asiel aan in België."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.3.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, G. I., luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven als die van uw achter-oom, P. I. (...). In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast u noch de status van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus te kunnen toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om de vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u en uw familieleden opvallend weinig weten over het incident waarbij uw broer, E. (...), A. G. (...) vermoordde. Zo stelde u verscheidene malen dat u niet meer wist wat de aanleiding van het conflict was (cgvs, p 7; 8). Toen u gevraagd werd wat er was 1 gebeurd tijdens het incident en wat de oorzaak was, antwoordde u: "om eerlijk te zijn, ik weet het niet precies, we vielen hem niet lastig met wat er gebeurd was" (cgvs, p 8). U wist blijkbaar ook niet in welke kazerne E. (...) gestationeerd was. Volgens u was dit in de kazerne van Polvar, te Koplik, (cgvs p.7) volgens E. (...) en A. (...) was dit de kazerne van Lezhe (cgvs E. (...), p 6; cgvs A. (...), p 7). Dit is opmerkelijk, daar er ten eerste van iemand in uw situatie, wiens leven in gevaar is als gevolg van een bloedwraak mag verwacht worden dat hij precies weet hoe de vork in de steel zit. Dat hij met andere woorden zeer goed op de hoogte is van de aanleiding van de bloedwraak waarvan hij het slachtoffer dreigt te worden. Ten tweede is het frappant omdat uw neef A. (...) wel over het verloop en de aanleiding van het incident kon vertellen (cgvs A. (...), p 7; 8). Het is niet aannemelijk dat de broer van de dader minder weet over de omstandigheden van het betreffende incident dan de neef. Hierbij moet evenwel meteen opgemerkt worden dat er een groot verschil is tussen de versie van het incident weergegeven door E. (...) tijdens zijn gehoor en de versie van A. (...) (O.V. 6886400). E. (...) stelde dat hij A. G. (...) doodde in een korte schermutseling waarbij Arben hem zijn gasmasker afhandig poogde te maken (cgvs E. (...), p 6) A. (...) daarentegen zei dat E. (...) pas enige tijd na dit incident bewust op C. (...) was toegestapt en hem doodschoot nadat het conflict was geëscaleerd (cgvs A. (...), p 7; 8). Er mag redelijkerwijze van worden uitgegaan dat alle leden van een familie die door bloedwraak bedreigd worden zeer goed op de hoogte zijn van de oorzaak van deze bedreiging en hierover gelijklopende en gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen. Niet alleen u was hiertoe niet in staat. Ook voor uw achterneven G. (...) en S. (...) (cgvs G. (...), p 6 en 7; cgvs S. (...), p 6 en 7) stelden amper op de hoogte te zijn van het incident. Het feit dat er enerzijds tegenspraak bestaat tussen de verklaringen van een aantal familieleden omtrent de feiten die aan de basis van de bloedwraak liggen en dat, anderzijds, verschillende familieleden nauwelijks iets weten over deze feiten doet ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de dreiging van bloedwraak ten opzichte van uw familie.

Wat betreft de verzoeningspogingen die door uw familie werden ondernomen, dient er te worden opgemerkt dat hierover opvallend weinig geweten is door verscheidene familieleden. Zo beweert uw neef A. (...) amper op de hoogte te zijn van de verzoeningspogingen. Als hem wordt

gevraagd wie de personen waren die door uw familie naar de familie C. (...) werden gezonden om te bemiddelen, luidt het antwoordt: "ik kan niet op namen komen" en "ik wist niet dat het belangrijk was om die namen te onthouden" (cgvs A. (...), p 10). Toen A. (...) werd gevraagd hoe hij kon verklaren dat hij de namen van personen die een centrale rol speelden in het verzoeningsproces en bijgevolg in het leven van de familie kon vergeten, antwoordde hij : "Wij vonden die informatie niet echt belangrijk, het is ook zo volgens onze traditie, de oudere mannen een beslissing nemen [...] Als je niet mee beslist vergeet je die dingen" (cgvs A. (...), p 10). Toen A. (...) voor de voeten werd geworpen dat dit geen afdoende verklaring kon zijn voor zijn beperkte kennis betreffende het verzoeningsproces, stelde hij te worden afgesnauwd als hij om meer informatie vroeg (cgvs A. (...), p 10). Het is echter niet aannemelijk dat een volwassen man wiens leven in gevaar is door zijn eigen vader en ooms zou worden afgesnauwd omdat hij meer wil weten over de oplossing van zijn probleem. Ook uw achterneef S. (...) beweert amper kennis te hebben gehad van de verzoeningspogingen, wat om dezelfde redenen niet aannemelijk is (cgvs S. (...), p 8). Betreffende de verzoeningspogingen dient overigens te worden opgemerkt dat de naam P. D. (...) in drie gehoren valt, namelijk in het uwe en in dat van E. (...) en A. (...), en dit in drie verschillende hoedanigheden. Volgens u was P. D. (...) de eerste die als bemiddelaar werd uitgestuurd in 1993 en was hij iemand die bij de politie werkte (cgvs, p 9). Volgens E. (...) is P. D. (...) een goede kennis van de familie die zelf door de familie C. (...) werd aangesproken om informatie over uw familie te vergaren. E. (...) heeft deze man daarom gevraagd om op te treden al bemiddelaar. Dit in 1996 (cgvs E. (...), p 9). Volgens A. (...) is P. D. (...) "lid van het verzoeningscomité uit Tirana" (cgvs A. (...), p 9). Voorgaande vaststellingen ondergraven opnieuw de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Ten slotte dienen er een aantal opmerkingen te worden gemaakt bij de verklaringen over het dagelijkse leven dat uw familie leidde tijdens de jaren van de bloedwraak. Zo stelden uw achterneven, S. (...) en G. (...), dat ze beiden hun middelbaar onderwijs thuis gevolgd hebben. Toen hen echter gevraagd werd naar de organisatie van de examens beweerde S. (...) dat alle examens op het einde van een semester werden afgelegd in één keer (cgvs S. (...), p 5). G. (...) stelde dat de examens een tiental dagen in beslag kon nemen en maakte, toen hij geconfronteerd werd met de verklaringen van zijn broer, de terechte opmerking dat het onmogelijk zou zijn alle examens in één keer af te leggen (cgvs G. (...), p 5). Daarnaast bestaat er grote onduidelijkheid betreffende het contact dat men had met E. (...). Volgens u wist u sinds 1995 niet precies waar E. (...) zich bevond en stelde u dat u enkel telefonisch contact met hem had (cgvs, p 9). Uit de verklaringen van E. (...) zelf blijkt dan weer dat hij in 1997 nog steeds in Koplik, waar hij volgens zijn verklaringen normaal leefde, verbleef (cgvs E. (...), p 9). E. (...) stelde ook dat Koplik voor hem zijn eerste verblijfplaats bleef gedurende de afgelopen jaren en weliswaar in Montenegro ging werken, maar telkens na twee weken tot een maand terugkeerde en gedurende drie à vier maanden per jaar in Koplik verbleef (cgvs E. (...), p 11). Ook A. (...) stelde dat E. (...) geregeld in Koplik was en dat hij al sinds 1991 in Montenegro ging werken (cgvs A. (...), p 8.). Uw achterneef S. (...) stelde dan weer dat hij E. (...) in heel zijn leven slechts twee à drie keer heeft gezien (cgvs S. (...), p 7). 2 Deze tegenstrijdigheden ondergraven uw asielaanvraag in hoge mate.

Bovenstaande vaststellingen leiden ertoe dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend. De door u neergelegde documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uw identiteitskaart, paspoort en rijbewijs bevestigen uw Albanese identiteit, aan de welke niet wordt getwijfeld. De identiteitskaart van uw partner en de paspoorten van uw partner en kinderen bevestigen hun Albanese identiteit, dewelke niet ter discussie staat. Wat betreft het krantenartikel, de certificaten van de verzoeningscommissies, de brief met het verzoek tot verlening van asiel, het gerechtelijke document, het familiecertificaat en het persoonscertificaat van uw broer E. (...) kan worden opgemerkt dat deze de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen aangezien documenten in het kader van een asielaanvraag enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielaanvraag kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaan deze documenten op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Wat betreft het kranten artikel moet er nog op worden gewezen dat individuele artikelen over concrete personen op eenvoudige wijze mits betaling kunnen worden gepubliceerd zodat hun bewijswaarde uiterst relatief is. Hieraan dient nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat Albanese documenten en attesten met betrekking op bloedwraak gemakkelijk gekocht kunnen worden. Deze documenten hebben bij gevolg slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van de beweringen van Albanese asielaanvragers."

Bijgevolg kan wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De documenten die u neerlegde zijn niet

van aard deze conclusie te wijzigen. Uw identiteitskaart en rijbewijs zijn slechts de bevestiging van uw Albanese Identiteit, dewelke niet ter discussie staat.”

1.4.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, So. I., luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Albanees staatsburger afkomstig uit de wijk Lazan van het dorp Koplik, in het district Malesi e Madhe. In 1983 vermoordde uw achter-oom E. I. (...) (O.V. 6896177) tijdens zijn militaire dienst A. C. (...). Tot 1990, het jaar dat E. (...) vrijkwam ondervond u geen problemen. Vanaf dat moment echter ging de familie C. (...) op zoek naar E. (...) en verkeerde uw familie in bloedwraak. Uw familie probeerde zich te verzoenen met de familie C. (...), maar deze ging hier niet op in. In maart 2011 werd uw achter-oom en broer van E. (...), P. I. (...) (O.V. 6857304) onder vuur genomen op terugweg van Skhodër naar Koplik, maar bleef ongedeerd. Opnieuw stuurde uw familie bemiddelaars naar de familie C. (...). Zij lieten verstaan achter de aanslag te zitten, en weigerden nog steeds zich te verzoenen. Hierop besloot u uw land te verlaten, samen met uw ouders A. I. (...) (O.V. 6886400) en X. I. (...) en uw broer G. (...) (O.V. 6886397). Ook uw achter-oom, E. I. (...) diens partner (O.V. 6896177) en hun zoon E. (...) (O.V. 6896191); uw achter-oom P. I. (...) en diens partner (O.V. 6857304) en kinderen; uw achter-oom S. I. (...) (O.V. 6896480) en diens partner (O.V. 6896480) vroegen om dezelfde reden asiel aan in België.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.4.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, So. I., luidt als volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven als die van uw achter-oom, P. I. (...). In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast u noch de status van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus te kunnen toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om de vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u en uw familieleden opvallend weinig weten over het incident waarbij uw broer, E. (...), A. C. (...) vermoordde. Zo stelde u verscheidene malen dat u niet meer wist wat de aanleiding van het conflict was (cgvs, p 7; 8). Toen u gevraagd werd wat er was gebeurd tijdens het incident en wat de oorzaak was, antwoordde u: “om eerlijk te zijn, ik weet het niet precies, we vielen hem niet lastig met wat er gebeurd was” (cgvs, p 8). U wist blijkbaar ook niet in welke kazerne E. (...) gestationeerd was. Volgens u was dit in de kazerne van Polvar, te Koplik, (cgvs p.7) volgens E. (...) en A. (...) was dit de kazerne van Lezhe (cgvs E. (...), p 6; cgvs A. (...), p 7). Dit is opmerkelijk, daar er ten eerste van iemand in uw situatie, wiens leven in gevaar is als gevolg van een bloedwraak mag verwacht worden dat hij precies weet hoe de vork in de steel zit. Dat hij met andere woorden zeer goed op de hoogte is van de aanleiding van de bloedwraak waarvan hij het slachtoffer dreigt te worden. Ten tweede is het frappant omdat uw neef A. (...) wel over het verloop en de aanleiding van het incident kon vertellen (cgvs A. (...), p 7; 8). Het is niet aannemelijk dat de broer van de dader minder weet over de omstandigheden van het betreffende incident dan de neef. Hierbij moet evenwel meteen opgemerkt worden dat er een groot verschil is tussen de versie van het incident weergegeven door E. (...) tijdens zijn gehoor en de versie van A. (...) (O.V. 6886400). E. (...) stelde dat hij A. C. (...) doodde in een korte schermutseling waarbij A. (...) hem zijn gasmasker afhandig poogde te maken (cgvs E. (...), p 6) A. (...) daarentegen zei dat E. (...) pas enige tijd na dit incident bewust op C. (...) was toegestapt en hem doodschoot nadat het conflict was geëscaleerd (cgvs A. (...), p 7; 8). Er mag redelijkerwijze van worden uitgegaan dat alle leden van een familie die door bloedwraak bedreigd worden zeer goed op de hoogte zijn van de oorzaak van deze bedreiging en hierover gelijklopende en gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen. Niet alleen u was hiertoe niet in staat. Ook voor uw achterneven G. (...) en S. (...) (cgvs G. (...), p 6 en 7; cgvs S. (...), p 6 en 7) stelden amper op de hoogte te zijn van het incident. Het feit dat er enerzijds tegenspraak bestaat tussen de verklaringen van een aantal familieleden omtrent de feiten die aan de basis van de bloedwraak liggen en dat, anderzijds, verschillende familieleden nauwelijks iets weten over deze feiten doet ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de dreiging van bloedwraak ten opzichte van uw familie.

Wat betreft de verzoeningspogingen die door uw familie werden ondernomen, dient er te worden opgemerkt dat hierover opvallend weinig geweten is door verscheidene familieleden. Zo beweert uw neef A. (...) amper op de hoogte te zijn van de verzoeningspogingen. Als hem wordt gevraagd wie

de personen waren die door uw familie naar de familie C. (...) werden gezonden om te bemiddelen, luidt het antwoordt: "ik kan niet op namen komen" en "ik wist niet dat het belangrijk was om die namen te onthouden" (cgvs A. (...), p 10). Toen A. (...) werd gevraagd hoe hij kon verklaren dat hij de namen van personen die een centrale rol speelden in het verzoeningsproces en bijgevolg in het leven van de familie kon vergeten, antwoordde hij : "Wij vonden die informatie niet echt belangrijk, het is ook zo volgens onze traditie, de oudere mannen een beslissing nemen [...] Als je niet mee beslist vergeet je die dingen" (cgvs A. (...), p 10). Toen A. (...) voor de voeten werd geworpen dat dit geen afdoende verklaring kon zijn voor zijn beperkte kennis betreffende het verzoeningsproces, stelde hij te worden afgesnauwd als hij om meer informatie vroeg (cgvs A. (...), p 10). Het is echter niet aannemelijk dat een volwassen man wiens leven in gevaar is door zijn eigen vader en ooms zou worden afgesnauwd omdat hij meer wil weten over de oplossing van zijn probleem. Ook uw achterneef S. (...) beweert amper kennis te hebben gehad van de verzoeningspogingen, wat om dezelfde redenen niet aannemelijk is (cgvs S. (...), p 8). Betreffende de verzoeningspogingen dient overigens te worden opgemerkt dat de naam P. D. (...) in drie gehoren valt, namelijk in het uwe en in dat van E. (...) en A. (...), en dit in drie verschillende hoedanigheden. Volgens u was P. D. (...) de eerste die als bemiddelaar werd uitgestuurd in 1993 en was hij iemand die bij de politie werkte (cgvs, p 9). Volgens E. (...) is P. D. (...) een goede kennis van de familie die zelf door de familie C. (...) werd aangesproken om informatie over uw familie te vergaren. E. (...) heeft deze man daarom gevraagd om op te treden al bemiddelaar. Dit in 1996 (cgvs E. (...), p 9). Volgens A. (...) is P. D. (...) "lid van het verzoeningscomité uit Tirana" (cgvs A. (...), p 9). Voorgaande vaststellingen ondergraven opnieuw de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Ten slotte dienen er een aantal opmerkingen te worden gemaakt bij de verklaringen over het dagelijkse leven dat uw familie leidde tijdens de jaren van de bloedwraak. Zo stelden uw achterneven, S. (...) en G. (...), dat ze beiden hun middelbaar onderwijs thuis gevolgd hebben. Toen hen echter gevraagd werd naar de organisatie van de examens beweerde S. (...) dat alle examens op het einde van een semester werden afgelegd in één keer (cgvs S. (...), p 5). G. (...) stelde dat de examens een tiental dagen in beslag kon nemen en maakte, toen hij geconfronteerd werd met de verklaringen van zijn broer, de terechte opmerking dat het onmogelijk zou zijn alle examens in één keer af te leggen (cgvs G. (...), p 5). Daarnaast bestaat er grote onduidelijkheid betreffende het contact dat men had met E. (...). Volgens u wist u sinds 1995 niet precies waar E. (...) zich bevond en stelde u dat u enkel telefonisch contact met hem had (cgvs, p 9). Uit de verklaringen van E. (...) zelf blijkt dan weer dat hij in 1997 nog steeds in Koplik, waar hij volgens zijn verklaringen normaal leefde, verbleef (cgvs E. (...), p 9). E. (...) stelde ook dat Koplik voor hem zijn eerste verblijfplaats bleef gedurende de afgelopen jaren en weliswaar in Montenegro ging werken, maar telkens na twee weken tot een maand terugkeerde en gedurende drie à vier maanden per jaar in Koplik verbleef (cgvs E. (...), p 11). Ook A. (...) stelde dat E. (...) geregeld in Koplik was en dat hij al sinds 1991 in Montenegro ging werken (cgvs A. (...), p 8). Uw achterneef S. (...) stelde dan weer dat hij E. (...) in heel zijn leven slechts twee à drie keer heeft gezien (cgvs S. (...), p 7). 2 Deze tegenstrijdigheden ondergraven uw asielaanvraag in hoge mate.

Bovenstaande vaststellingen leiden ertoe dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend. De door u neergelegde documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uw identiteitskaart, paspoort en rijbewijs bevestigen uw Albanese identiteit, aan de welke niet wordt getwijfeld. De identiteitskaart van uw partner en de paspoorten van uw partner en kinderen bevestigen hun Albanese identiteit, dewelke niet ter discussie staat. Wat betreft het krantenartikel, de certificaten van de verzoeningscommissies, de brief met het verzoek tot verlening van asiel, het gerechtelijke document, het familiecertificaat en het persoonscertificaat van uw broer E. (...) kan worden opgemerkt dat deze de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen aangezien documenten in het kader van een asielaanvraag enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielaanvraag kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaan deze documenten op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Wat betreft het kranten artikel moet er nog op worden gewezen dat individuele artikelen over concrete personen op eenvoudige wijze mits betaling kunnen worden gepubliceerd zodat hun bewijswaarde uiterst relatief is. Hieraan dient nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat Albanese documenten en attesten met betrekking op bloedwraak gemakkelijk gekocht kunnen worden. Deze documenten hebben bij gevolg slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van de beweringen van Albanese asielaanvragers." Bijgevolg kan wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Documenten die u neerlegde zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uw paspoort en rijbewijs zijn slechts een bevestiging van uw Albanese identiteit, aan dewelke niet getwijfeld wordt."

1.5. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 26 januari 2012 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de materiële motiveringsplicht, en een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekers stellen dat ze het niet eens zijn met de motivering van de beslissingen van de commissaris-generaal.

Ze zijn van mening dat het een veronderstelling is van de commissaris-generaal dat ze in hun land van herkomst geen problemen riskeren omdat het concept van bloedwraak er minder zou voorkomen.

Ze wijzen er op dat bloedwraak nog steeds frequent voorkomt in het noorden van Albanië en het helemaal niet onmogelijk is dat ze problemen ondervonden omwille van de voorgehouden omstandigheden gezien triviale en/of familiale problemen plots een heel andere wending kunnen nemen en aanleiding kunnen geven tot bloedwraak.

Ze vragen aan de Raad de commissaris-generaal te verplichten dienaangaande bijkomend onderzoek te verrichten.

Vervolgens voeren ze aan dat UNHCR stelt dat de bewijslast niet te strikt mag worden geïnterpreteerd.

Nadien wijzen ze er op dat de vrees voor vervolging tot erkenning kan leiden indien deze vrees gegrond is in acht genomen de bestaande toestand in het land van herkomst waarbij van de asielzoeker evenwel niet verwacht wordt dat hij aantoonde dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden.

Ze laten gelden dat door de commissaris-generaal niet weerlegd wordt dat de door de verzoekers voorgehouden problemen van bloedwraak zich niet kunnen voordoen.

Volgens verzoekers heeft de commissaris-generaal geen individuele beoordeling gemaakt op basis van hun relaas in het kader van de gekende achtergrondinformatie over Albanië; dit houdt volgens hen een schending in van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ze stellen nog dat UNHCR erkent dat vervolgingsproblemen op basis van bloedwraak gestoeld op het gewoonterecht, aanleiding geven tot de vluchtelingenbescherming als blijkt dat de overheid onvoldoende bescherming kan bieden. Uit de beschikbare informatie blijkt volgens hen dat de commissaris-generaal de situatie in hun land te rooskleurig voorstelt en ten onrechte stelt dat er zich geen bescherming opdringt omdat de plaatselijke autoriteiten wel bescherming kunnen bieden.

Verzoekers stellen ook niet te kunnen aanvaarden dat ze zo goed als beschuldigd worden van het gebruik van gefabriceerde stukken omdat volgens de commissaris-generaal in Albanië veel documenten gemakkelijk kunnen gekocht worden; indien de commissaris-generaal denkt dat hun documenten vervalsingen zijn, dan had hij dit volgens hen moeten laten onderzoeken.

Verzoekers vragen van hen de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

In ondergeschikte orde vragen ze de Raad de bestreden beslissingen te willen vernietigen en terug te sturen naar de commissaris-generaal met het oog op het onderzoek van de ernst van hun situatie in Albanië meer bepaald wat betreft het verlenen van subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, beschikt over volheid van bevoegdheid.

Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt (zie ook het verzoekschrift, nr. 3, 2, p. 3) dat de problemen van verzoekers begonnen zijn toen familielid E.I. tijdens zijn militaire dienst in het jaar 1983 de dood van A.C. heeft veroorzaakt en als gevolg daarvan aan de oorzaak van de bloedwraak ligt.

Toen deze E.I. in 1990 vrijkwam escaleerde het conflict en raakte de hele familie I. erbij betrokken, nog meer na het incident in maart 2011 waarbij P. I., de boer van voormelde E.I. onder vuur werd genomen.

Het blijkt dat (zie de bestreden beslissing van verzoeker A. I., onder "A. Feitenrelaas") dat voormelde E. I. -in oktober 2011- in België asiel heeft aangevraagd.

Het blijkt dat de commissaris-generaal (zie zijn nota van 17 februari 2012) van voormelde E.I., diens vrouw en hun zoon, van voormelde P. I. en diens vrouw en hun kinderen en van verzoekers neef S. I. en diens vrouw en hun kinderen de vluchtelingenbescherming weigerde waarop ze een beroep inleiden bij de Raad.

Bij arrest nr. 81 488 van 22 mei 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd deze beslissing lastens het gezin E.I. en het gezin S.I. bevestigd.

De Raad was in zijn arrest wat betreft de aanvraag gebaseerd op artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van oordeel dat de ingeroepen feiten van de bloedwraak als niet bewezen werden beschouwd en de voorgehouden afwezigheid om bescherming te krijgen in het land van herkomst, niet moest worden onderzocht.

De Raad oordeelde in voormeld arrest ook dat op basis van deze niet gegronde feiten, er geen motief voorhanden was om aan te nemen dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico liep op ernstige schade als voorzien in artikel 48/4, §2 a. en b. van de vreemdelingenwet, noch dat er aanwijzingen waren voor een reëel risico als voorzien in artikel 48/4, §2 c. van voormelde wet.

Bij arrest nr. 82 831 van 11 juni 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal lastens het gezin P.I. bevestigd, in hoofdorde gezien de ongeloofwaardigheid van de verklaringen omtrent de bloedwraak ten gevolge van de daden van voormelde E. I. (zie voormeld arrest nr. 81 488).

2.4. De Raad is van oordeel dat, zo het bestaan van de bloedwraak in navolging van de dood van A.C. in 1983 als ongeloofwaardig werd afgewezen in hoofde van diegene die verantwoordelijk was voor het voorval die deze bloedwraak deed ontstaan, met name voormelde E.I., hetzelfde besluit zich opdringt wat betreft verzoeker, A. I., en zijn gezinsleden, X.I., G.I. en So.I.

De stukken die verzoeker bijbracht (met name de aanvraag tot bemiddeling, de verzoeningscertificaten, het familiecertificaat en de brief van de burgemeester van Koplik en het krantenartikel) volstaan niet om de geloofwaardigheid van het gerelateerde te herstellen.

Inderdaad zo een document in staat is geloofwaardige verklaringen te ondersteunen, is het niet bij machte ongeloofwaardige verklaringen geloofwaardig te maken.

Het relaas van verzoekers verdient geen geloofwaardigheid.

Er is derhalve geen reden om het te toetsen aan de definitie van vluchteling als bepaald in het Vluchtelingenverdrag.

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2 a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er in zijn land van herkomst een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als burger bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zijn leven bestaat, zoals voorzien in artikel 48/4, §2 c. van voormelde wet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. In acht genomen wat voorafgaat, is dit niet het geval.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE